

DANMARKS RADIO
TV-Underholdningsafdelingen
TV-Byen 2860 Søborg
Tlf. 01 – 67 12 33

MATADOR

efter idé af Lise Nørgaard

11. episode
"I KLEMME"
Manuskript: Jens Louis Petersen

1936

Instruktør: Erik Balling

E 1

Algade.

Udenfor Varnæs hus. Ulrik står og arbejder med sin cykel. På alle eger på baghjulet anbringer han papskiver, fastgjort med klemmer.

E 2

Regitze ser interesseret til.

ULRIK: Det bliver en Harley Davidson.

REGITZE: Åhrr – la vær – det er bare en snoldet Sleipner.

Ulrik på knæ, ved sit værk.

ULRIK: Bare vent til du hører den.

REGITZE: Der er alt for mange – du ka' ikke engang træde den.

ULRIK: Nå, det kan jeg ikke.

Ulrik svinger sig op på cyklen. Træder – (Infernalsk larm bliver til en hel masse knækkelyde – Pap og klemmer springer af)

E 3

Maude kommer ud ad porten, fulgt af Elisabeth. Maude tager sig til ørerne.

MAUDE: Vil du så holde op.

ELISABETH: Herregud – drengen skal jo bruge sine kræfter.

MAUDE: Hvad har han gymnastiktimerne til.

E 4

Ulrik ligger på knæ og syner skaderne.

MAUDE: Stil den cykel ind i gården – hvad ligner det – Ulrik – at larme her på gaden, som om der ikke var spektakel nok..

E 5 Udgår.

E 6

Børnene samler under Maudes moderlige øje cyklen og sig selv sammen og går ind gennem porten. Maude henvender sig til Elisabeth.

MAUDE: Den dreng bliver mere og mere vild – går du så med Elisabeth?

ELISABETH: Nej, jeg skal den anden vej.

MAUDE: Konsulinden sagde, du var velkommen.

ELISABETH: Det er pænt af konsulinden, at hun vil frelse min sjæl.

MAUDE: Åh, Elisabeth..

ELISABETH: Men stille stunder og samdeling – og bekendelse for åbent tæppe – det er ikke noget for mig.

MAUDE. Nu lyder du som Hans Christian.

ELISABETH: Det tjener Hans Christian til ære – at han ikke hopper på sådan noget pjat.

MAUDE: Kalder du Oxfordbevægelsen for pjat?

ELISABETH: Ja..

Elisabeth vinker og går den anden vej. Vender sig og siger venligt.

ELISABETH: Det kan du godt hilse og sige fra mig.

E 7

Skjold Hansens stue.

FRU SKJOLD HANSEN: Kommer du så med, Viggo.?

SKJOLD HANSEN: Nej – jeg er døbt, konfirmeret og betaler kirkeskat – og dermed basta.

FRU SKJOLD HANSEN: Konsulen er altid til stede.

SKJOLD HANSEN: Ham om det – jeg skal ikke nyde noget af jeres ordgyderier.

FRU SKJOLD HANSEN: Samdelingen – du skulle prøve Viggo – alt det, der gnaver og nager, det stryger ud af dig – Gud er selv til stede.

IBEN: Hvornår er Gud blevet medlem af sykkredsen?

FRU SKJOLD HANSEN: (spidst til Iben) DU burde i hvert fald gå med – der er nok et og andet – du også går og ruger over.

IBEN: Ih ja – og det kunne I li' at få at vide – hva?

Iben går ud af stuen, grinende.

SKJOLD HANSEN: I stedet for at missionere herhjemme, hvorfor prøver I så ikke at få byrådssekretærens kone ind i kredsen.?

FRU SKJOLD HANSEN: Den lille fru Lund – hun går jo aldrig ud uden sin mand.

SKJOLD HANSEN: Måske kan i også få ham med – hvem ved.

FRU SKJOLD HANSEN: Hvorfor er du så interesseret i at de skal blive changed - når du selv.?

E 8

Skjold Hansen rejser sig, ser på konen.

SKJOLD HANSEN: De trænger mere til det, hvis du skal køres derhen, til din sjæls frelse – så er det nu.

E 9

Jernbanerestauranten.

Grisehandleren, Fede og Kvik. Røde kommer ind, fulgt af Herbert og nogle kammerater fra banen. Boldt står ved skranken. Fede spiser, Grisehandleren med øl.

RØDE: Det blev en dreng – på otte pund.

Røde banker sig på brystet. Dasker til Herbert.

RØDE: Herbert er mit vidne – det smukkeste barn Korsbæk har set.

GRISEHANDLEREN: Det er efter moren..

RØDE: Det er min omgang, Boldt – jeg føler endda trang til også at byde Dem – det hele overstået på syv timer.

E 10

Røde, Herbert og kammeraterne sætter sig. Boldt slæber bajere til.

GRISEHANDLEREN: Og faderen ser ud til at befinde sig godt.

RØDE: Det var sgu osse strengt for Herbert og mig – vi måtte sidde ude på trappestenen, men jordemoderen huserede i hele huset.

GRISEHANDLEREN: Der er da ellers en udmærket entre.

RØDE: I entreen – der står den store ekvipage, Herbert har købt – fordi han er blevet sindssyg.

GRISEHANDLEREN: Nu er I altså fire i lejligheden.

RØDE: Fem – Agnes mor er kommet for at pleje hende.

GRISEHANDLEREN: I ka da ikke ordne verdensrevolutionen i de omgivelser.

HERBERT: Naj – jeg tager nok til Norge nu..

RØDE: Hva' gør du?

HERBERT: En af kammeraterne der, har tilbudt mig en hytte.

RØDE: Vi finder ud af det, Herbert – du kan ikke sådan forsvinde. Jeg kan sgu sove ude i den første klasses vogn, der står ude på rangersporet, indtil vi finder på noget.

E 11

Grisehandleren funderer lidt.

GRISEHANDLEREN: Jeg sidder og tænker på – vil I med hjem og ha' aftensmad.?

FEDE: Min kone venter ellers med kåldolmere.

GRISEHANDLEREN: Det var ikke dig – Det var de to styrvoltere der.

RØDE: Ja tak, svigermor har jo nok at gøre – med Agnes og den lille.

GRISEHANDLEREN: Så se at få søbet færdig.

HERBERT: Hvad siker Deres frue, kan De...?

GRISEHANDLEREN: Katrine – hun har altid mad til to til.

E 12

Varnæs dagligstue.

Spilleaften. Om bordet er forsamlet, siddende i denne orden (efter uret) VARNÆS, ELISABETH, OBERSTEN, MAUDE OG DR. HANSEN. Whisky til herrerne, ”vand” til damerne. Man er vildt optaget af dette års nye spillesensation ”MATADOR”. Aftenens spil er i sin første fase. Spillepladen er anbragt midt på bordet, hver spiller sidder med sine penge og kort. ”Spørg lykken” kortene ligger i en stabel midt på pladen.

Varnæs røgter foruden sin deltagelse i spillet, hvervet som ”bank”. Han har i spilleæsken anbragt skøder, huse og penge. Han har selv lige slået, flytter sin brik hen til et nyt felt.

VARNÆS: Prøv lykken.

Elisabeth tager det øverste kort i bunken og siger.

ELISABETH: Deres hund har overfaldet mælkedrengen. Betal nye bukser med 10 kr.

DR. HANSEN: Jah, man kommer ud for sand dramatik i Matador.

VARNÆS: De ti kroner er mælkedrengen vel undt.

E 13

Han lægger pengene i bankens kasse.

OBERSTEN: Husk nu at holde Deres egne penge klar af bankens.

Selskabet morer sig.

VARNÆS: (i komisk fortvivlelse) Må_man da aldrig slippe a'?!?

E 14

Og så er det Elisabeths tur. Hun slår terningerne.

ELISABETH: Fire og tre: syv...

Hun tæller med vognen syv felter hen ... Bülowvej.

VARNÆS: Bülowvej er til salg.

ELISABETH: Hvem har de to andre grønne?

DR. HANSEN: Det har jeg, lille frøken – og jeg sælger IKKE.

ELISABETH: Men jeg KØBER Bülowvej. Hvor meget?

VARNÆS: 140 kroner.

DR. HANSEN: (hurtigt til Elisabeth) Jeg byder Dem 300 kroner.

MAUDE: (forfærdet) Du må ikke sælge, Elisabeth, så kan han bygge huse.

ELISABETH: Vi venter. Han skal nok blive mør.

DR. HANSEN: Tror De?

Elisabeth smiler.

E 15

Så er det Oberstens tur til at slå.

OBERSTEN: To gange fire – otte – Strandvejen.

Han flytter samtidig – siger så lynhurtigt: Og jeg skal igen – ni – Carlsberg.

Han drøner afsted med sin vogn.

VARNÆS: Ah, ah, ah, ah! Først Strandvejen – Jeg må be' om 16 kroner i leje.

Ingen engel er mere uskyldig end Obersten.

OBERSTEN: Har DE Strandvejen?

VARNÆS: (drillende) Ja..!

Obersten har taget to 10 kr. sedler op.

OBERSTEN: Her er 20 kr. Må jeg få fire igen.

VARNÆS: Og må jeg bede Dem om ikke at flytte så hurtigt.

OBERSTEN: Og så var det Carlsberg! Er Carlsberg til salg?

VARNÆS: Ja – for 150 kroner.

OBERSTEN: Jeg køber.

DR. HANSEN (med undertone) Er det nu klogt, Oberst?

De veksler lige et hurtigt blik.

E 16

Obersten betaler de 150 kroner.

MAUDE: Og så er det mig! (Hun slår) to toere...

Hun står på Vimmelskafte og flytter til ... Prøv lykken.

Elisabeth tager et kort og læser.

ELISABETH: Så fejrer vi Deres fødselsdag. Modtag kr. 10 af hver medspiller.

Alm. Gratulering og slippen af 10 kr. sedler. Maude er henrykt, ivrig.

MAUDE: Og jeg må igen (hun slår) Syv! Hen på nr... (hun flytter sin bil) ... 4 Hvidovrevej.

VARNÆS: Som er til salg for den fyrstelige sum af 60 fuldgode kroner.

MAUDE: Jeg køber! Og så skal jeg ha' 200 kroner for at passere START. Det bliver 140 kroner.

Hun tæller op, men skifter sind.

MAUDE: Nej, her er 360 kr. Hans Christian giv mig en 500 kr. seddel.

DR. HANSEN: Nå, der samles til bunke.

MAUDE: Det går rigtig godt, ja.

Stuepigen kommer ind med en bakke flasker, som hun er ved at tabe da hun skal sætte den på bordet i den tilstødende stue.

MAUDE: Åh nej altså..

Dr. Hansen har slået.

DR. HANSEN: *Otte i alt*

Han har stået på ØRESUND og tæller nu, samtidig med at han flytter bilen.

DR. HANSEN: *en, to, tre, fire, fem, seks, syv, Ot- te!*

Han opdager, at han ved "otte" lander på Elisabeths Bülowvej, og deler derfor ot-te i to træk, hvorved han når hen til..

DR. HANSEN: *Gammel Kongevej! Og det er mig selv.*

E 17

Men Elisabeth er ikke sådan at løbe om hjørner med.

ELISABETH: *Var det ikke otte, De slog?*

DR. HANSEN: *Jo otte.*

ELISABETH. *Men De flyttede ni! De skal kun til Bülowvej! Og dér skal jeg ha' 10 kroner i leje.*

DR. HANSEN: *Ti her og ti der – det bliver sgu til penge alt sammen! Værs'go.*

OBERSTEN: *Uha doktor – snyder De?*

DR. HANSEN: *Aldrig! Kun når jeg bliver opdaget!*

VARNÆS: (slår) *11! Hen til – Gammel Kongevej.*

DR. HANSEN: *12 kroner tak.*

VARNÆS: (undrende) *Jamen, jeg stod da ikke på Hvidovrevej.*

MAUDE: *Nej, det gør jeg Hans Christian.*

VARNÆS: *Med en grøn bil?*

MAUDE: *Grøn, ja. Min bil er grøn.*

VARNÆS: (fortrædeligt) *Den er BLÅ.*

MAUDE. *Guuddd! Jeg har flyttet forkert. Jeg står på Vimmelskaftet.*

E 18

Elisabeth er den første, der aner ulykkens omfang.

ELISABETH: *Og dig har vi givet 10 kroner i gave. Og så er det slet ikke din fødselsdag.*

DR. HANSEN. *De er sgu en hel tante Møghe.*

VARNÆS: *Og du skulle heller ikke ha' haft 200 kr. for START – (ærgelig) Altså NEJ!*

OBERSTEN. (til Varnæs) *Og hvor skal De så stå – hvad siger reglerne?*

VARNÆS: *Ingenting – man har ikke regler for det rene rod.*

DR. HANSEN: *Herregud, byt dog de to vogne om. Stil fru Varnæs på Vimmelskaftet, og... (det gør doktoren) ... Deres egen på Gl. Kongevej – og giv mig så 12 kroner.*

VARNÆS: *I virkeligheden skulle jeg så ha' været på Hvidovrevej, som jeg kunne ha' købt – og jeg har Rødovrevej – så jeg kunne ha' bygget hus. Altså det er noget kludder, Maude.*

MAUDE: *Jeg er frygtelig ked af det.*

OBERSTEN: *Herregud! Vi skal jo lige ha' det lært først.*

ELISABETH: *Og vi skal først og fremmest videre – Hans Christian, du får et ekstra slag som fuld kompensation.*

E 19

Varnæs er godt gal, men slår.

VARNÆS. *Elleve (han flytter) ØK – den er fri – (humøret begynder at lysne) Den køber jeg.*

Elisabeth kigger på hans skøder.

ELISABETH: Og du har i forvejen bøde ØRESUND og DFDS.

Varnæs lader sig forlokke af situationen til at blive helt glad igen. Ser på selskabet.

VARNÆS: 100 kr. når i kommer på! Det begynder at forme sig.

MAUDE. (stadig ulykkelig) Og hvad så med alt mit.

VARNÆS: (tilgivende) Som doktoren sagde: Du bliver stående hvor du står – og færdig! Men du må se dig for. Hør, trænger vi ikke til at få fyldt glassene op..?

De to damer træder hjælpende til.

E 20
Imens siger:

DR. HANSEN: Sikke følelsesudladninger, der går over den lille by just nu! Matador og Oxfordbevægelse. Det er næsten for meget på een gang.

E 21
Grisehandlerens køkken.
Bordet i køkkenet. Røde, Herbert Grisehandleren og Katrine. En stor tærte står midt på bordet, det vil sige en ottendedel af den er tilbage.

KATRINE: Mere kage, hr. Schmidt.?

Herbert ryster på hovedet.

HERBERT: Tak, men..

Katrine byder Røde.

GRISEHANDLEREN: Men du Røde – du skal jo til at spise for to – ha – ha.

RØDE: Selv Fede ville være mæt nu – jeg tog tre gange af medisteren.

GRISEHANDLEREN: Så kan du vist godt lave kaffe Katrine – den tager vi i de frastødende gemakker.

Grisehandleren og de to gæster rejser sig, går mod dagligstuen.

E 22
Herbert vender sig på vej ud. Høfligt.

HERBERT: Tak.

RØDE: Ja mange tak for mad.

GRISEHANDLEREN: Denne vej – mine herrer – kom Kvik så mor ikke falder over dig.

På vej ind i dagligstuen.

RØDE: Ja din kone – hende skal du passe godt på.

E 23
Katrine går og tager af bordet, trakter ind i mellem kaffen. Grisehandleren kommer ud, lukker døren efter sig.

KATRINE: Skal du ikke underholde dine gæster?

GRISEHANDLEREN: Jeg ville lige se – er der noget jeg skal hjælpe dig med.+

Grisehandleren loren, han vil have sit ærinde frem.

KATRINE: (ser på ham) Du – så blev det da første gang i fyrré år – hvad står du og lurér på.?

GRISEHANDLEREN: Hvad synes du om ham, tyskeren?

KATRINE: Ham er der vel ikke noget i vejen med.

GRISEHANDLEREN: Jeg tænkte – Røde kan jo dårligt have ham...

KATRINE: Nej og da slet ikke nu.

GRISEHANDLEREN: Det er ikke fordi – men vi har jo Ingeborgs værelse.

KATRINE: Ja – det har vi jo..

GRISEHANDLEREN: Men han er jo en af de røde af en slags.

KATRINE: Det kender jeg ikke noget til.

GRISEHANDLEREN: Og nazierne dernede – i Tyskland – de har jo haft ham i spjældet.

KATRINE: Ja, så kan der vel ikke være noget i vejen med ham.

GRISEHANDLEREN: Ser du sådan på det?

KATRINE: Ja – hvordan ellers?

GRISEHANDLEREN: Næh såmænd..

KATRINE: Du kan køre med ind til Lauritz Jensen og hente tyskerens ting – hvis han altså vil bo her.

GRISEHANDLEREN: Vil du godt ha' ham?

KATRINE: Ja – sådan som du flyver og farer – så kan vi godt bruge et mandfolk til her i huset.

E 24

Varnæs dagligstue.

Aftenens spil er færdigt, man skal til at pakke sammen. Varnæs uddeler gule konvolutter til spillerne.

VARNÆS: Mens jeg noterer bilernes placering beder jeg selskabet om at skrive

navn uden på kuverterne og i dem lægge hver enkelt skøder og penge, så vi véd hvor vi skal begynde i næste uge.

ELISABETH: Huse og hoteller, hvad med dem?

VARNÆS: Banken har noteret, hvor de befinder sig og hvor mange på hver grund.

OBERSTEN: Hvilken hjerne.

DR. HANSEN: Og hvilket overblik. ”

VARNÆS: Jamen spændende er det da.

DR. HANSEN: En forfriskende fornyelse i forhold til bridgen.

ELISABETH: Og så viser det så mange nye sider af selv ens nærmeste venner!

OBERSTEN: Godnat – og tak for en prægtig aften. Følges vi, doktor?

DR. HANSEN: Med glæde hr. Oberst – frk. Elisabeth?

ELISABETH: Jeg bliver lige et øjeblik og hjælper med at rydde op.

DR. HANSEN: Men så på gensyn i næste uge – om ikke før.

Klip til

E 25

Algade

Ved Varnæs port. Obersten og dr. Hansen kommer oppefra.

OBERSTEN: (standser) Doktor, nu vi er alene.

DR. HANSEN: Ja, oberst?

OBERSTEN: De må hjælpe mig.

DR. HANSEN: Altid. Jeg er jo Deres ven og læge..

OBERSTEN: Tak! Sælg mig GRØNNINGEN.

Dr. Hansen ser aldeles overrasket på ham.

OBERSTEN: Det er min eneste chance for at få huse.

DR. HANSEN: Handel i porten. Det strider vist mod Matadorspillets love.

OBERSTEN: Men ikke mod venskabet.

DR. HANSEN: Li'så godt først som sidst: I dagliglivet er jeg Deres ven. Men når vi spiller...

OBERSTEN: 500 kr. - - - og Carlsberg.

DR. HANSEN: Og hvad, hvis jeg selv kommer på GRØNNINGEN?

OBERSTEN: Afgiftsfri de 3 første gange.

Dr. Hansen ryster bare på hovedet. De begiver sig hjemad.

OBERSTEN: De er en hård hund, doktor.

E 26

Kristens kontor i Omegnsbanken.

Kristen overfor Godtfred Lund.

KRISTEN: De må forstå – det er mig helt umuligt at imødekomme den låneansøgning – et så stort beløb.

GODTFRED: Jeg har hele tiden troet, jeg kunne regne med Deres forståelse.

KRISTEN: Hr. Byråds-sekretær – min forståelse – bankens forståelse – har strakt sig meget vidt – De har et lån – over to år gammelt – (Kristen ser på et papir) – Her har vi papiret – som De ikke har afdraget, det er øget fra dengang, fordi De heller ikke har

forrentet det regelmæssigt. Vi ligger inde med en stor væksel fra møbelhandler Skødt – og der jo andet... Hvordan forestiller De Dem, at jeg som ansvarlig for denne bank så kan låne Dem yderligere 20.000 kroner.?

GODTFRED: Der er mit hus.

KRISTEN: Som er prioriteret over skorstenen – og så er det en betænkelig sag – for banken, så jeg forstår slet ikke.

GODTFRED: Hvad forstår De ikke.

KRISTEN: At De kan bede mig om det her.

GODTFRED: Ville det hjælpe, hvis jeg talte med Deres bror?

KRISTEN: Min bror er almindeligt bestyrelsesmedlem her i banken, men jeg kan selvfølgelig ikke forhindre Dem i at tale med ham.

E 27

Godtfred tager mine på, uden at det virker overbevisende.

GODTFRED: Ellers er der jo andre banker i Korsbæk.

KRISTEN: Er der – for Dem?

GODTFRED: Såvel konsulen – som sagfører Skjold Hansen har ofte spurgt, hvorfor jeg forlod Korsbæk Bank.

E 28

Kristen, der godt kender forklaringen, ser stift på Godtfred Lund.

KRISTEN: Og hvad svarede De så?

Kristen rejser sig.

KRISTEN: Nå – det skylder De jo ikke mig svar på.

De to herrer går mod døren sammen.

E 29

Skjerns magasin.

Arnold med en kunde, der ser på varer. Mads og Ingeborg i ulasteligt sort går gennem butikken. Hilser. Fjerne kirkeklokker.

KUNDEN: Nå – så har de fået den gamle borgmester i jorden.

ARNOLD: Han var jo en bedaget herre.

E 30

Algade.

Godtfred og hans kone på vej hjem fra begravelsen. De går op ad Postgårdens trappe.

LILLI: Hvor var det smukt – og så i egetræskiste.

GODTFRED: Ja, der var stil over ham til det sidste. (Ser på menusedlen) Der er gås.

Lunds går ind på Postgården. Sætter sig. Overtjener Olsen kommer til.

GODTFRED: To gås – og vinkortet.

E 31

Postgårdens restaurant.

I restauranten sidder i forvejen Skjold Hansen med frue. Lunds og Skjold Hansens hilser med nik.

SKJOLD HANSEN: Ja, her nøjes vi med kaffe.

LILLI: Ja vi nåede ikke at få mad før begravelsen – Der er jo så meget..

Skjold Hansen tager en stol og sætter sig over til Lunds bord. Olsen kommer med vinkortet.

SKJOLD HANSEN: (til Olsen) Vi kan vist lige så godt flytte over til det her bord. De kan tage vores kopper. (Mod Godtfred)

Ja, der mistede De så Deres velgører. Jeg ville egentlig gerne tale et par ord med dem.

E 32

Lilli forvirret til fru Skjold Hansen

LILLI: Hvad mente deres mand med det?

FRU SKJOLD HANSEN: De skal ikke regne med Viggo – han siger alt hvad der passer ham.

LILLI: Borgmesteren var sådan en nobel mand. Han satte så stor pris på Godtfred – min mand.

FRU SKJOLD HANSEN: Det var nok det min mand mente.

LILLI: Synes De ikke det var en smuk begravelse?

FRU SKJOLD HANSEN: Jo, men der var fodkoldt.

E 33

Skjold Hansens og Lunds er nu forsamlet ved samme bord.

E 34

Damerne igen.

LILLI: Godtfred har ikke været sig selv siden borgmesteren..

FRU SKJOLD HANSEN: Døde – nåh – han blev 81 år – den vej skal vi jo alle.

LILLI. Nej – siden han gik af – den nye borgmester – han er af en anden støbning – han er socialdemokrat.

FRU SKJOLD HANSEN: (for skrækket) Det må være strengt.

LILLI: Godtfred arbejder dag og nat – nu.

Klip til

E 35

Skjold Hansen og Godtfred, der opretholder sin falske værdighed. Skjold Hansen turer frem med sædvanlig mangel på takt.

SKJOLD HANSEN: Sig det som det er. De hænger med røven i vandskorpen, byrådssekretær. Ha ha.

GODTFRED: Jeg forstår ikke..

FRU SKJOLD HANSEN: Hvad er det, der er så morsomt?

SKJOLD HANSEN: Ikke noget for kvinder. – Skulle du ikke til dit Oxfordmøde? Du skulle ta' og fortælle den lille fru Lund..

FRU SKJOLD HANSEN: (til Lilli) Vi er en kreds af Korsbæks damer og de skal være så velkommen. Gud det bryst ser ellers lækkert ud.

SKJOLD HANSEN: Kreditorerne rusker igen i dørene – hva'?

GODTFRED: Nej hør nu.

LILLI: Fru Skjold Hansen vil ha' mig med til et møde hos provstinde Meyer.

SKJOLD HANSEN: Damerne skal op og bekende deres synder. – Det er sgu godt det ikke er os to. – Ha Ha.

GODTFRED: Jeg tror ikke min hustru har noget at bekende.

SKJOLD HANSEN: Nej. Hende kan De sgu roligt slippe løs. (Griner en rå og grov latter.)

Klip til

Postgården ext.

Lilli og fru Skjold Hansen følges til Oxfordmøde.

Tilbage til

Postgårdens restaurant.

GODTFRED: (opbragt) Hvor vover De – jeg skylder i hvert fald ikke Dem nogen forklaring – om min private økonomi.

SKJOLD HANSEN: Vi kan også tage det på den anden led. Hvor meget skylder De i grunden i Omegnsbanken – og hos Mads Skjern?

Nå nå – tag det roligt – min interesse udspringer af helt rene motiver. Vi kunne for eksempel tænke os, at De overvejede at vende tilbage til Korsbæk Bank – i så fald..

GODTFRED: I så fald hvad?

SKJOLD HANSEN: I så fald – så måtte vi jo finde en ordning på Deres mellemværende med familien Skjern – ikke?

GODTFRED: (i let protest) Ja men – hvorfor skulle Korsbæk Bank..?

SKJOLD HANSEN: Fordi vi mener, De kan være os en nyttig mand – nu borgmesteren er død.

GODTFRED: Hvorfor nu?

Skjold Hansen smiler falsk, tager venskabeligt Godtfred under armen.

SKJOLD HANSEN: Fordi – vi ved jo godt, hr. byrådssekretær, at det var borgmesteren, der lod det der notat forsvinde.

Ser på Godtfred, der stirrer lige ud i luften.

SKJOLD HANSEN: Det kunne De jo aldrig finde på vel? Og ingen vil kunne bebrejde Dem noget – nu, vi ikke har borgmesteren blandt os længere.

GODTFRED: De mener..?

SKJOLD HANSEN: Hvis notatet bliver fundet igen – og De, ved vores hjælp naturligvis – kan bevise, at Mads Skjern havde en klemme på borgmesteren.

*GODTFRED: Hvordan hr. sagfører.
?*

SKJOLD HANSEN: Nu må De ikke spille naiv – der er jo visse måder at klemme folk på – det ved De da – ha ha.

E 36 – E 38 Udgår

Mads kontor.

Mads sidder overfor Godtfred Lund.

MADS: Var der endda tale om at sanere Deres økonomi – nok engang. Jeg vil stadig se bort fra Deres regning i Skjerns Magasin, så kunne vi måske tale om det – forudsat at De så omsider sætter tæring efter næring. Men et lån på 20.000 kroner, som de ikke har chance for at afdrage, vel ikke engang forrente – det ville være vanvid af min bror.

GODTFRED: Hvad med Dem..?

MADS: (overrasket) Mig..?

GODTFRED: Den ene tjeneste må vel være den anden værd. 20.000 er det noget mod risikoen for, at Deres fabrik skal rives ned.

MADS: Min kære Godtfred Lund – ingen river den fabrik ned. Den ligger, hvor jeg har lagt den.

GODTFRED: Men måske ikke fortsat med Dem som ejer.

MADS: Hvad mener De med det?

GODTFRED: En bestikkelsessag – skandale, erstatning til de skadeslidte.

MADS: Jeg beskæftiger 50 mennesker – Jeg har sat liv i byen. Det bliver meget svært at finde nogen, der er skadelidte.

GODTFRED: Damerne Møghe – de kan henholde sig til et løfte om, at der skulle ligge en park – og det gør deres sagfører..

MADS: Skjold Hansen – ja – men det får han ikke noget ud af. Jeg var i god tro. Byen var i god tro. Der var intet tinglyst.

GODTFRED: Nej, men der var et notat.

MADS: Ikke på rådhuset.

GODTFRED: Hvis der nu var et på rådhuset.?

MADS: Men det var der ikke. Det har jeg jo Deres ord for – ikke?

GODTFRED: Det var borgmesteren, der var endelig ansvarlig for salget.

MADS: Ja og notatet var væk.

GODTFRED: Hvis det nu ikke var væk – Hvis det findes

MADS: Hvor?

GODTFRED: For eksempel i borgmesterens efterladte papirer – og Skjold Hansen får det at se.

E 40

Mads sidder længe, ser på Godtfred, tænker, går derefter i offensiven.

MADS: Og det kan han måske komme til, hvis han låner Dem de 20.000.

GODTFRED: Det har jeg ikke sagt.

MADS: Og Skjold Hansen vil måske også sanere Deres mellemværende med Omegnsbanken – ligesom Omegnsbanken i sin tid sanerede Deres mellemværende med Korsbæk Bank – og dermed ville De være i salveten – er det det De tror.?

E 41

Mads rejser sig, går hen og kigger ud af vinduet. Godtfred følger ham med øjnene.

MADS: Så er der tilstrækkeligt med tal til at vise, at De ikke en – men to gange – har udnyttet Deres stilling som byrådssekretær i Korsbæk. Mig – ja jeg kan måske skubbes lidt af skjold Hansen – Omegnsbanken måske også – men De.. (Mads vender sig.) .. De vælter – og der bliver De liggende – før De får lov til at svine den afdøde borgmester til.

GODTFRED: (halvmør) Jeg er jo bare i sådan en frygtelig situation.

E 42

MADS: Ja, det aner mig. Jeg tror endda, jeg kan fortælle, hvori deres nye vanskeligheder består.

GODTFRED: Det har De ikke begreb om.

MADS: De 20.000 kroner, de skulle vel ikke mangle et eller andet sted.

GODTFRED: Hvad mener De?

MADS: Tager jeg fejl, når jeg nu siger, at De gennem årene også har taget lidt hist og lidt her – af kommunens kasser, og puttet penge tilbage, når revisionen kom, for så at tage igen, og så dække lidt ind – og nu, nu går det ikke længere.

GODTFRED: De antyder – at..?

MADS: Ja, og det bliver helt Deres egen sag – med mindre...

GODTFRED: At hvad?

MADS: Med mindre De en gang til kommer her og truer mig – eller min bror – på vores næring, og hæderlighed. Så står telefonen der – og så kender jeg den nye borgmesters telefonnummer.

Mads går hen og åbner døren.

E 43

Godtfred rejser sig.

GODTFRED: Jeg ved hverken ud eller ind.

MADS: Det kan jeg godt forstå.

E 44

Varnæs dagligstue.

Det er igen Matadoraften. Kredsen sidder anbragt om bordet i samme rækkefølge som sidste gang. Men nu er der kommet fuldt sving i spillet. Pladen bugner af huse og hoteller og spændingen er intens.

DR. HANSEN: Det er blevet dødsensfarligt at køre bil i denne jungle af huse og hoteller.

VARNÆS: Fat mod doktor.

Dampskibsselskaberne koster kun 200 kroner at komme på.

DR. HANSEN: Ja, man lærer at skønne på de SMÅ ulykker.

OBERSTEN: Slå nu doktor.

E 45

Dr. Hansen lukker øjnene og slår.

DR. HANSEN: Otte.

Han tager et vue over spillepladen.

DR. HANSEN: Reddet – ”Prøv lykken” (til Elisabeth) Smil gudinde.

Hun tager øverste kort i prøv-lykken-bunken, læser og rækker det tavs over til ham.

DR. HANSEN: (læser kortet højt) "Tag ind på Rådhuspladsen." De er sgu en rar lykke, frk. Elisabeth.

MAUDE: (begeistret) Med hotel!!! TO TUSINDE KRONER.

DR. HANSEN: Og jeg, som har en fætter i København og plejer at bo gratis hos ham.

VARNÆS: Banken skal måske træde hjælpende til?

DR. HANSEN: Næh, så hellere sidde fri i armod.

Han rækker Maude pengene, som hun straks giver videre.

MAUDE: 4 500 kr. sedler, Hans Christian.

E 46
Stuepiggen er kommet ind, siger i døren.

STUEPIGEN: Der er telefon til bankdirektøren.

Varnæs rejser sig. Forlader stuen.

OBERSTEN: Vi andre kan vel spille videre – til hans tur.

DR. HANSEN: Det var hans tur.

E 47
Entreen.
Hvor telefonen er. Varnæs står med røret for øret. Af hans ansigtsudtryk forstår man, at det er en ubehagelig samtale.

VARNÆS: Ja... ja.. selvfølgelig vil jeg tale med dig.. ja.. ja.. vi ses... farvel...

E 48
Varnæs dagligstue.
Varnæs kommer ind.

MAUDE: Er der sket noget, Hans Christian?

VARNÆS: (distræt) Hvad siger du – nej, det var bare et møde – min ven.

MAUDE: Doktoren fortæller, at Teaterforeningen har forestilling i næste uge på Postgården.

DR. HANSEN: Ja, torsdag.

MAUDE: Der skal vi da hen – det er to vaudeviller.

ELISABETH: Er det ikke "Nej" – den ene?

DR. HANSEN: Jo og "Den tredje" af Hostrup.

E 49
Varnæs sidder og stirrer ud i luften.

MAUDE: Vi går da med, Hans Christian?

VARNÆS: Ja – ja – vist så.

E 50
Skovrestauranten ext.
Ulla har stået og ventet, Varnæs er lige kommet. Pegende hen mod restauranten.

VARNÆS: En kop kaffe, eller et glas?

ULLA: Lad os hellere gå lidt sammen.

E 51
Man ser dem gå i skoven – ikke hånd i hånd, men heller ikke med mur imellem.

E 52
Pludselig standser Ulla.

ULLA: Jeg skal ha' et barn.

VARNÆS: Javel ja.

ULLA: Du tager det så roligt.

VARNÆS: Du har tit sagt, jeg er fej. Og fejede folk forudser altid det værste – og ansvaret er jo mit.

ULLA: (stille) Tak fordi du sparede mig for spørgsmål om det passer.

De går videre i hver deres tanker.

VARNÆS: Selyfølgelig er det et chok..

ULLA: Det er så fortvivlende alt sammen.

VARNÆS: Nej, det må du ikke sige og tænke. Vi er jo ikke på bar bund.

ULLA: Jeg vil ikke ha' det barn.

E 53

Varnæs standser uvilkårligt.

VARNÆS: Hvad vil du ikke? Vi har da elsket hinanden.

ULLA: På vores vis, ja..

VARNÆS: Vores vis – hvad mener du med det? Tror du ikke på mine følelser, men oprigtighed?

ULLA: I den lille æske, der stod Ulla på, jo. Afsondret fra din stilling, din familie, din position. Men netop afsondret. Nok til mig, men ikke nok til at føre ud i livet. Du vil da aldrig kunne vedstå dig det barn.

VARNÆS: Det må jeg – det er jo dit og mit.

ULLA: Udadtil vil det kun blive mit. Med fødselsdagsgaver, afleveret i smug, og forhastede besøg, når de kan luskes ind. Det rakte til mellem dig og mig, men ikke overfor et barn. Jeg må se og få det fjernet.

VARNÆS: Den slags er forbryderisk.

ULLA: Sådan ser din svigerinde da ikke på det.

E 54

Skoven.

Først nu fatter Varnæs sagens fulde konsekvenser.

VARNÆS: Jeg kender ingen, der...

ULLA: Der findes adresser. Har man penge, så kan man altid få en adresse.

VARNÆS: Jamen hvem spørger man om den slags her i Korsbæk.?

ULLA: Spørg nogen i København – spørg for eksempel din bror.

VARNÆS: Jørgen? Hvorfor tror du..?

ULLA: Han ser ud til at kende en masse, der hele tiden har brug for adresser.

VARNÆS: (smiler blegt) Jørgen – ja måske, jeg skal nok prøve.

ULLA: Hurtigt.

Overtoning.

E 55

De er kommet tilbage til Varnæs vogn.

ULLA: Så ringer du til mig.

VARNÆS: Vil du alligevel ikke have en kop kaffe..? (Ulla ryster på hovedet) ..Kan jeg ikke køre dig hjem, så?

ULLA: Nej, jeg vil hellere cykle.

VARNÆS: Er det klogt – gennem skoven – netop nu.

Ulla giver ham et kram. Tager sin cykel og kører. Varnæs sætter sig ind i sin bil.

E 56

Dr. Hansens venteværelse.

Der er tomt, for det er sidst på konsultationen. Obersten kommer ind, sætter sig.

E 57

Dr. Hansen kommer ud, han skal til at gå. Har lagt kitlen. Får så øje på obersten.

DR. HANSEN: Og jeg, som troede, jeg skulle hjem.

OBERSTEN: Bare et lille rutinebesøg.

DR. HANSEN: det klarer vi uden kittel. Værsgo' og sid ned.

OBERSTEN: Ja ja man kan osse ta' for let på det.

DR. HANSEN: Kære Oberst. Blodtryk, hjerte og mere interessant: Nyre – er og bliver helt på højde med, hvad forsvarsministeriet kan forlange af en befalingsmand af linien.

OBERSTEN: Det siger De jo, ja. Men doktor: Benene – det klemmer ind imellem.

DR. HANSEN: Forfængelighed Oberst. Jeg har sagt det før: De skal ha' nogle mere bredskafte ridestøvler.

OBERSTEN: Hm – men der er sgu osse et eller andet med øjnene.

DR. HANSEN: Såh? Kniber det med at se små genstande?

OBERSTEN: Hvad mener De?

DR. HANSEN: At De har tendens til mere og mere at vælge de større og kraftigere.

OBERSTEN: Hva...!?!

E 58

Dr. Hansen symboliserer med en gestus de store glas.

DR. HANSEN: Oberst. De er en særpræget karakter, en markant personlighed, men som patient er De et uhyre banalt tilfælde.

OBERSTEN: Såh?

DR. HANSEN: Joh!! De forventer af Deres læge, at hans videnskab skal kunne omskrive dagliglivets trivialiteter til spændende soter med latinske navne.

OBERSTEN: Og hvad betyder det på jævnt dansk?

DR. HANSEN: At De jævnt og bramfrit skal muntres op. Hvad skal De torsdag aften?

Noget overrasket over dette direkte spørgsmål.

OBERSTEN: Ikke noget – så vidt jeg da ved.

DR. HANSEN: Så sæt et kryds i dagsbefalingen for nævnte dato. Vi skal i teaterforeningen.

Klapper ham på skulderen.

OBERSTEN: Javel.

E 59

Jernbanerestauranten.

Røde og Fede. Boldt står henne ved buffeten og klipper i undersiden af en plakat. Grisehandleren og Kvik kommer ind.

GRISEHANDLEREN: Står De og træner til dr. X-mærket for fingernemme folk?

E 60

Boldt, der har fuldendt sit værk, holder en plakat op for gæsterne. ”Teateraften den 23. februar kl. 20 på Postgården. Den TREDJE af J. L. Heiberg. Hannibal Kagls Teaterselskab”

BOLDT: Jeg skulle blot have fat i fribilletterne.

E 61

Boldt sætter plakaten op under almindelig opmærksomhed fra selskabet.

FEDE: *Konen vil osse derhen.*

GRISEHANDLEREN: *Nå ja jeg skal med mine børnebørn – hvad med dig Røde?*

RØDE: *Nej, ellers tak. Sådanne tvivlsomme fornøjelser overlader jeg til kapitalisterne.*

FEDE: *Er Marguerite Viby og Hans W Pedersen med?*

GRISEHANDLEREN: *Læs lige, hvem der spiller Boldt.*

BOLDT: (reciterer fra plakaten)
Hannibal Kagls Teaterselskab – Annie Kagl – det er vel direktørens frue – Aage Thomsen, Vicki Halli, Knud Hyvang – og Erik Olskov.

FEDE: *Dem har jeg aldrig hørt om – Hva med Ibbermand og Arthur Jensen?*

BOLDT: *Der er ikke flere.*

E 62

Boldt svinger et par pilsnere hen på bordet. Går tilbage til buffeten.

BOLDT: (til Røde) *De ville såmænd osse ha godt af at komme ud og more Dem Lauritz Jensen, som en kærkommen afveksling til Deres sammenbidte soireer.*

GRISEHANDLEREN: *Du kan da sene din kone derhen.*

BOLDT: *Måske kan jeg ledsage fruene – på den ene fribillet.*

RØDE: *Min kone vil sikkert foretrække at gå selv – eller blive hjemme, og passe sit barn.*

GRISEHANDLEREN: *Det kan du vel passe – til en afveksling.*

RØDE: *Ikke i morgen – jeg skal til møde.*

GRISEHANDLEREN: *Det sku' Herbert osse.*

RØDE: *Ja, netop.*

E 63

Mads dagligstue.

Mads sidder i stuen, Ingeborg kommer ind.

INGEBORG: *Nu har Daniel læst sin historie – kan han komme ind, så du kan høre ham.?*

Mads adspredt.

MADS: *Hvad -? Nå kan han den?*

INGEBORG: *Da jeg hørte ham, kunne han.*

MADS: *Så lad det være godt med det.*

INGEBORG: *Jamen du har jo selv sagt – nu har han siddet over Christian den Anden hele eftermiddagen.*

MADS: *Jeg har andet og tænke på – lige nu.*

INGEBORG: *Hvad?*

MADS: *Foreløbig er det kun bysladder.*

INGEBORG: *Om hvad, Mads?*

MADS: *Om Godtfred Lund – og fabrikken.*

INGEBORG: *Jeg har aldrig kunnet lide den mand. Hvorfor får du ikke de rygter udryddet een gang for alle?*

E 64

Mads tavs, ser på hende.

MADS: *Hvis det var almindelig folkesladder – men de kommer fra Korsbæk Bank – og de har et ganske bestemt formål.*

INGEBORG: Hvis de vil ødelægge dig, og Omegnsbanken, så er der så meget større grund til at pudse højesteretssagfører Øster på dem – så vi kan få fred.

MADS: Det er ikke så ligetil.

INGEBORG: Sidst, de tillod sig at antyde noget om det grundsalg, da slog du fra dig, og det hjalp omgående.

MADS: Denne gang er det mere kompliceret.

E 65

Ingeborg ser forskende på ham.
Han siger ikke noget.

INGEBORG: For Mads – det passer ikke, det de siger?

MADS: Om hvad?

INGEBORG: Om at du har betalt dem på Rådhuset for at glemme noget om en servitut – eller hvad det nu var.

MADS: Hvor har du det fra?

INGEBORG: Fra Ellen. Hun kom hjem fra skolen, og sagde, at det var der en dreng der havde sagt til hende i frikvarteret.

MADS: Hvornår var det?

INGEBORG: Det er over en uge siden.

MADS: Og det fortalte du ikke til mig?

INGEBORG: Nej, for jeg troede da ikke på det.

MADS: Hvad gjorde du så?

INGEBORG: Jeg sagde til Ellen, at hun skulle fortælle den dreng, at man kan blive straffet for at sige den slags.

E 66

Daniel står i døren med sin historiebog.
Ingeborg ser på ham.

INGEBORG: Jeg har fortalt far, at du kan din historie på fingrene.

Daniel går hen mod Mads, spørgende.

DANIEL: Vil du så ikke?

MADS: Ikke i aften, min dreng.

E 67

Ellen kommer farende ind, hen mod forældrene.

ELLEN: Har du spurgt, Daniel?

INGEBORG: Om hvad?

ELLEN: Om vi må komme i teater på Postgården på torsdag?

Forældrene ser på hinanden.

ELLEN: Åhrr – må vi ikke nok?

INGEBORG: Jo – det tror jeg godt, I må – Vi går alle sammen derhen – ikke Mads?

Mads smiler blegt, men samtykkende.

E 68

Varnæs kontor.

Varnæs og Skjold Hansen.

VARNÆS: Jeg synes, det er et voveligt forslag. Hvis Godtfred Lund er i gæld til op over begge ører til Omegnsbanken – hvad får vi så ud af at sanere ham, og låne ham en formue oven i?

SKJOLD HANSEN: Vi får en væsentlig oplysning, der kan vælte konkurrenten.

VARNÆS: De tror da ikke selv på, at nogen nu vil forlange den fabrik revet ned. Den giver jo oven i købet arbejde til byen – og ærligt talt – Deres omsorg for tante Møghe og hendes minder.

SKJOLD HANSEN: Fru Fernando Møghe – hun er kun gavnlig i en henseende – det er gennem hende, sagen skal lægges – så vi kan få vidnerne frem i retten.

VARNÆS: Hvilke vidner?

SKJOLD HANSEN: Godtfred Lund. Så snart han er villig til at erindre, t der forelå et notat – men at det bortkom på borgmesterens kontor.

VARNÆS: Borgmesterens?

SKJOLD HANSEN: På den måde redder byrådssekretæren jo skindet – og borgmesteren – ham skader det ikke der, hvor han nu befinder sig.

VARNÆS: De må undskylde mig – jeg forstår ikke – agter De, for at ødelægge familien Skjerns rygte, at sætte borgmesterens over styr – i tilgift?

SKJOLD HANSEN: Han efterlader sig jo hverken kone eller børn. Han var en svag og senil og forfængelig gammel mand. Og det benyttede Mads Skjern sig af, det er den vej, vi skal med sagen.

VARNÆS: Det bryder jeg mig ikke om. Konsulen vil heller ikke kunne lide det.

SKJOLD HANSEN: Lide eller ikke lide. Kan De lide at denne bank, der indtil for få år siden, var den eneste i Korsbæk, sækker bagud – på grund af smarte tilflyttere.

VARNÆS: Hvornår flyttede De selv hertil, hr. Sagfører?

SKJOLD HANSEN: Det er sgu mere end 20 år siden – men jeg er stadig lige så smart som de – derovre.

Telefonen ringer. Varnæs tager den.

VARNÆS: (lytter) Undskyld – det er vist min bror.

E 69

Skjold Hansen rejser sig.

SKJOLD HANSEN: Vi er vel også færdige.

Går ud, mens Varnæs indleder samtalen med Jørgen.

VARNÆS: Ja – goddag Jørgen – ja – tak skal du have (skriver op) og han er læge – nej – hvis det er forsvarligt er det ikke for mange penge. Det var pænt af dig – tak du.

Varnæs river et blad af den blok, han sidder med. Lægger det minutiøst sammen og vil først anbringe det i sin lomme. Ændrer så beslutning, folder papiret endnu engang og stikker et i sin tegnebog, i et fjernt hjørne, godt gemt.

E 70

Algade.

Vicki kommer spadserende med Daisy, ved sin side har hun Olskov, truppens komiker (der siden skal spille klokke Link) De sludrer og snakker. Vicki peger over mod Omegnsbanken.

VICKI: Derovre boede jeg engang.

OLSKOV: Er De her fra byen?

VICKI: Ork ja – jeg har også ligget ved fodfolket i mit tidligere liv.

Ser Skjerns Magasin. Kommer i tanker om noget.

VICKI: Jeg skal lige ha' købt et par strømper.

Går over mod Skjerns Magasin. Ser interesseret op og ned ad facaden. Går ind. Olskov bliver stående udenfor og betragter vinduerne.

E 71

Skjerns Magasin.

Vicki kommer ind, der er flere kunder i butikken. Hun står ved disken og venter. Arnold får øje på hende. Rejser sig fra skrivebordet bagerst i lokalet og går hen til hende.

ARNOLD: Fru Arnesen..

VICKI: Arnold – nej, er det Dem – jeg havde helt glemt.

ARNOLD: Jeg er prokurist her, nu – fru Arnesen.

VICKI: Og jeg hedder slet ikke fru Arnesen mere. Jeg kalder mig frk. Halli.

ARNOLD: Besøger De Deres far?

VICKI: Nej, jer er her, med Kagls Teaterselskab.

ARNOLD: Hvordan..?

VICKI: Vi skal spille på Postgården i aften.

ARNOLD: Vil det sige, at De...?

VICKI: Ja, jeg er blevet skuespillerinde.

ARNOLD: Nogen sagde, at De læste til lærerinde.

VICKI: Så længe det varede – har De nogen gode silkestrømper 9-9½?

ARNOLD: Ja – endda i flere kvaliteter.

Vender sig og tager et par æsker ned. Vicki ser på udvalget.

ARNOLD: Jeg kendte Dem straks, også på hunden – hvor gammel er den egentlig.?

VICKI: (regner efter) Lad mig se – Daisy er ni år nu – hun er min bedste ven.

E 72

Bukker sig ned for at klappe Daisy, der ligger underlig sløv på gulvet.

VICKI: Rejs dig Daisy og sig goddag til Arnold som luftede dig, da du var ung.

Ser betænkeligt på hunden, der mildest talt ser sløv ud.

VICKI: Den har været så underlig siden i går – den har også brækket sig – Åh nej, ikke nu igen – det må De altså undskylde.

E 73

Gulvet – der ligger en klat ved siden af Daisy.

ARNOLD: Det ordner vi. Tag Dem ikke af det, fru Ar... fru.. frk. Halli.

E 74

Arnold knipser med fingrene ad en lærling, der kommer springende. Arnold peger på klatten. Lærlingen absenterer sig efter en klud.

E 75

Vicki står med et par strømper, hun har valgt, i hånden.

ARNOLD: Skal vi tage de der – fire en halv, men det er også en prima kvalitet. Helsilke.

Arnold pakker ind. Vicki finder penge frem.

E 76

Gulvet – hvor lærlingen fjerner sporene af Daisy.

E 77

Vicki modtager pakken.

VICKI: Den må have spist et eller andet. (til Arnold) Tak – jeg kommer vist til at bære hunden.

Bøjer sig. Løfter Daisy op. Kommer i tanker om noget. Mens Arnold følger til dørs.

VICKI: Hvis De vil se os i aften – så kan jeg lægge to billetter – De skal bare sige Deres navn.

ARNOLD: Mange tak fru... frk. Halli – det vil jeg meget gerne.

Ser efter hende, da hun går ud.

E 78

Algade.

Foran døren får hun igen følgeskab af Olskov.

E 79

På den ene side går Vicki og Olskov, de passerer Konsulinden og fru Apoteker Strøm.

E 80

Konsulinden glori om en omgang.

KONSULINDEN: Var det ikke oberstens forvildede datter – så er hun omsider kommet hjem.

APOTEKERINDEN: Åbenbart med et nyt mandfolk.

E 81

Den Møgheske ekvipage kommer rullende. På den modsatte side af gaden. Fru Møghe glori. Vicki nikker og går videre på sin side af gaden sammen med Olskov. Har stadig Daisy i armen.

FRU MØGHE: (brøler) Var det ikke Alberts kone?

MISSE: Joh det var det vist.

FRU MØGHE: Med en fremmed mandsperson.

MISSE: Jamen Albert er jo død, lille mor.

Vickis ansigt. Olskov ser på hende.

OLSKOV: Hvem i alverden var det?

VICKI: Spøgelser fra min fortid.

FRU MØGHES STEMME: Kør!

E 83

Varnæs dagligstue.

Maude og Varnæs.

VARNÆS: Jamen jeg kan ikke i aften, min ven. Jeg må jo først og fremmest passe banken.

MAUDE: Skal jeg gå alene i teaterforeningen?

VARNÆS: Alene – det er en overdrivelse. Du har Ulrik og Regitze – og Elisabeth kan få min billet.

MAUDE: Jamen bagefter..?

VARNÆS: Bagefter..?

MAUDE: Vi plejer da altid at få et stykke smørrebrød på Postgården.

VARNÆS: Jeg skal se om jeg kan nå det, Maude.

E 84

Postgården – restauranten.

Skuespillerne, minus Kagl og frue, sidder ved et bord. Altså Vicki, med Daisy på skødet, Olskov, Thomsen og Hyvang samt frk. Bang, der står for regiet og musikken. Vi ser dem på afstand, de sidder og pludrer.

OLSKOV: Kagl og kællingen har snuppet det eneste værelse med bad.

FRK. BANG: Der er bad på gangen.

VICKI: Ja, men Kagl siger, at dem der vil vaskes, de kan bruge hans badeværelse – så sparer han de penge.

OLSKOV: (ser på Vicki)
Og så kan han stå og lure.

Vicki ser grinende på frk. Bang.

VICKI: Det bliver på frk. Bang – ikke på mig.

E 85
Tjeneren kommer hen til bordet.
Henvender sig til Vicki.

TJENEREN: Der er en herre, der spørger efter Dem.

Vicki vender sig om. Får øje på dr. Hansen.
Rejser sig.

VICKI: Så fik De mit kort?

DR. HANSEN: Ja – som De dog ligner Dem selv – og Daisy – den lever endnu.

VICKI: Ja sådan da –
den har spist et eller andet..

E 86
De sætter sig ved et bord.
Tjeneren står og venter.

DR. HANSEN: (spørgende til Vicki)
To glas sherry – kan det passe.?

VICKI: Hellere bare kaffe til mig – jeg skal jo på scenen – og så her i byen.

DR. HANSEN: Lampefeber?

VICKI: Næh – joh – vistnok Har De talt..?

DR. HANSEN: Med den gamle idiot? Joh, han kommer – jeg har inviteret ham.

Der høres latter fra teaterselskabet.

VICKI: Men han ved ikke noget – vel?

DR. HANSEN: Nej, De skrev jo, at det skulle være en overraskelse.

VICKI: Ellers var han vel slet ikke kommet. Men tror De ikke, når han ser mig – Jeg har to hovedroller.

DR. HANSEN: Og De kan dem – rollerne?

VICKI: Jeg har i hvert fald været land og rige rundt med dem – i den fjerneste flække.

DR. HANSEN: Og badet Dem i rampelysets glans.?

VICKI: (griner) Ja de steder hvor rampelyset virkede.

DR. HANSEN: Men de er flinke ved Dem.?

VICKI: Johh men..

DR. HANSEN: Men hvad, Vicki?

VICKI: Det er et helvede.

E 87

Teatersalens scene på Postgården.

Vi ser over stoleraderne til den faste stuedekoration, hvor Thomsen og Hyvang, endnu i overalls, går og stiller dekorationer op. Kagl kommer spankulerende ind, iført halvdelen af sit kostume til rollen som Karl i Den tredje. Ældre end rollen.

KAGL: Åhrr – Thomsen..

Thomsen nærmer sig direktøren.

KAGL: Når vi skifter til NEJ, bytter vi de billeder der.. (udpeger diverse billeder på væggen)..ud med, hvad vi ellers har – og hæng den grønne portiere over fløjdøren og..

THOMSEN: Det røde møblement?

KAGL: Det er der ikke plads til her – ta’ empiresættet og piedestalen. – Ja frk. Bang.?

E 88

Pianistinden har nærmet sig Kagl.

FRK. BANG: Potpourriet i pausen, hr. direktør. Skal vi tage Wagner?

KAGL: Det er alt for højt for denne by. Tag Danske tonefilmsmelodier.

E 89

Vicki har vist sig i udkanten af scenen.
Hun har Daisy i favnen.

KAGL: Åh frk. Vicki – lige et øjeblik.

Vicki går hen til ham.

*KAGL: (så alle kan høre det)
Den hund. Der er klaget over, at den har brækket sig på værelset. – Jeg må be Dem..*

VICKI: Den er så syg, hr. direktør.

KAGL: Dette er ikke et hundecirkus, frk. Vicki – dette er et teater. Kan kræet ikke holde sig rask, må det ud.

VICKI: (græder) Jamen hvordan?

KAGL: De er skuespiller-rinde – ikke grædekone.

Han vender sig, skygger med hånden for øjnene og kigger op mod lyset i prosceneriet.

KAGL: Thomsen. Den lampe oppe i kongesiden..

E 90

Publikumsgarderoben.

Der er travlt, for besøget er godt.
Grisehandleren og familien Skjern ankommer en bloc og afleverer deres tøj.

Man ser blandt de ophængte hatte en blå officerskasket med meget guld – Ved synet af den siger:

GRISEHANDLEREN: Nå, så ved vi, hvordan de første rækker er besat.

Man går ind.

E 91

Teatersalen.

På første række breder den Varnæske klike sig. Skjernerne sætter sig på tredje række. Larsen vinker bagud til Fede og kone. Overhovedet orienterer publikum sig om hinanden, feststemt og venuesælt.

E 92

Scenen.

På bag tæppet står foruden direktøren og frk. Bang de medvirkende i ”Den tredje”: Vicki, fru Kagl, Thomsen og Hyvang. De to sidste var tidligere i arbejdstøj, men nu er de – som de øvrige – i kost og mask. Kagl anbringer paryk på sit hår. En enkelt går dog stadig rundt og flytter på de sidste lamper, props, o.s.v.

*KAGL: (som spiller Brun i ”Den tredje”)
Nu må de sgu ned og klæ om, Olskov. De skal på scenen om et kvarter!*

E 93

Olskov, som er truppens komiker – siden klokker Link – tøffer af med et:

OLSKOV: Ja, ja - vi når det alt sammen.

E 94

Kagl går hen til tæppet og lægger øje til kighullet.

KAGL: Storartet aften. De dyre pladser fuldt besat. Frk. Bang. Til pianoet.

Frk. Bang forsvinder.

*KAGL: Salsbelysning ned – lys på pianisten.
(til alle på scenen) Klap – klap, for satan!*

E 95

Teatersalen.

Frk. Bang står ved pianoet. Man hører klappet fra bag scenen. Salen slutter sig til det.

E 96

Frk. Bang nejer, sætter sig og affyrer en prangende fanfare af ubestemmelig herkomst, men med ødselt pedalarbejde. Lyset på tæppet toner op.

E 97

Tæppet løfter sig for en stuedekoration. Efter Hostrups angivelser følgende:
En dagligstue. I baggrunden en havedør mellem to vinduer, en dør på hver af siderne. Til højre, ved siden af døren, et skrivebord, til venstre en højrygget lænestol.
Emmy (altså Vicki) kommer ind ad døren til højre, helt uden for sin type med hængekrøller etc.

VICKI: (i rollen) Der var intet brev til mig, kun et til Moder. Åh mit hjerte kommer altid til at banke, når jeg ser et af disse velsignede røde postbude. Men det er en skam af Karl, i dag skulle jeg så bestemt have brev. Han skulle blot vide, hvor mange skjænd jeg får for hans skyld, fordi jeg ikke har ro til nogen ting. Fader og Moder kan vist slet ikke begribe, hvad der går af mig.

E 98 + E 99

Montage:

Reaktioner i salen under den indledende monolog. Hvisken.

MAUDE: (til Elisabeth) Stemmen – og – det er da ikke..

Elisabeths blik siger så meget som at det er det. Ingeborg gør tegn til Mads. Obersten ved siden af dr. Hansen er fraværende, besluttet på at kede sig. Sidder efterhånden og finder ud

af, at det der, det minder om Vicki. Er dog ikke sikker. Ser i programmet.

E 100

Scenen.

Vicki starter på sin sang.

VICKI: (synger)

(mel. Sol deroppe ganger under lide)

Fader siger, sy og du skal sømme,

stræb og stræb, det bedste som du kan

Skal jeg sy, hvornår skal jeg så drømme –

Lille far, nej det går aldrig an.

E 101

Under sangen er oberstens øjne begyndt at poppe ud af hovedet. Han tager dr. Hansen i armen.

OBERSTEN: Hvad fanden..?

OMKRINGSIDDE: Schssss..

E 102

Under det følgende har Vicki taget hul på andet vers.

VICKI: Moder siger, dannet skal du være

bringer mig af bøger fast en skok,

mor, hvad skal de bøger mig dog lære.

Her i hjertet har jeg tanker nok.

E 103

Krydsklip med salen.

OBERSTEN: Det er sgu for stærkt.

Under sangen rejser obersten sig og stormer ud af salen, fulgt af alles blikke.

Dr. Hansen vender sig efter ham, rejser sig stiltfærdigt og følger efter.

I et glimt ser vi også, at Vicki har bemærket episoden.

E 104

Garderoben.

Obersten kommer farende ud.
Garderobedamen sidder og strikker. Farer sammen da obersten brøler:

OBERSTEN: Mit tøj!

Inden han har nået at få det, kommer dr. Hansen.

DR. HANSEN: Hvorfor går De – hvad skal det ligne?

OBERSTEN: Det var Victoria.

DR. HANSEN: Ja..

OBERSTEN: (rasende) De vidste det – De har snigløbet mig – De har ydmyget mig.

DR. HANSEN. Oberst Hackel – behersk Dem, ellers får De brug for en læge.

OBERSTEN: Lad mig komme væk.

Obersten tager sig til hjertet, ser vild ud i øjnene. Støtter sig til garderobekanten, iagttaget af den interesserede garderobedame.

DR. HANSEN: Som De vil – men jeg følger med.

Obersten marcherer i forvejen, dr. Hansen modtager sit overtøj og haster mod restauranten.

E 105

Uden for et hus i et Københavnsk villakvarter.

Der er lys i et par værelser. Udenfor i diskret afstand – holder Varnæs vogn.

E 106

Varnæs sidder i vognen og stirrer på:

E 107 Havelågen, hvorpå der står

”Th. Linter, Læge.”

E 108

En dør til huset går op. Ulla kommer til syne, går henad havegangen, hen mod lågen.

E 109

Varnæs springer ud af bilen, går hen mod lågen, hvor han møder Ulla.
Sammen går de tilbage til vognen.
Han hjælper hende ind.

E 110

Bilen

Varnæs sidder ved rattet
Ser på hende.

VARNÆS: Var det slemt?

ULLA: Kør bare.

VARNÆS. Jamen jeg vil da gerne..

ULLA: (afbryder) Du må helst ikke spørge om noget.

VARNÆS: Du må da forstå...

ULLA: Vil du ikke lade være med at tale til mig – og så bare køre mig hjem.

E 111

Varnæs ansigt. Rådvild og elendig, så elendig han altså kan blive.

E 112

Villavejen.

Bilen sætter sig i gang og kører væk i mørket.

E 113

Postgården, bag scenen,
mellem to sætstykker.

Olskov forklædt som klokker Link og Thomsen som Hammer står bi, mens Vicki sidder med Daisy. Hun er klædt på til rollen som Sophie i NEJ. Kagl, forklædt som justitsråd Gamstrup kommer farende.

KAGL: Tæppet skal gå – hvad er det her for... er det den hund igen..

VICKI: Frk. Bang tror, den har spist sminke.

Daisy piber.

KAGL: Gid den må kvæles i det.

E 114

Vicki ser på ham.

VICKI: Hvor er De ond.

KAGL: (lidt mere usikkert, forestillingen står på spil) Det her er jo ikke et hundestutteri – det er et teater.

VICKI: Den må jo ikke være på værelset.

KAGL: Så smid den ind i garderoben – og se så at komme i gang.

E 115

Postgårdens restaurant.

Obersten, dr. Hansen.

Obersten skyller en stor whisky i sig.

DR. HANSEN: Går det bedre nu?

Obersten brummer barnligt.

DR. HANSEN: Skal vi ikke gå op og se NEJ – det er sådan en lille fornøjelig ting.

OBERSTEN: Er De ude på at slå mig ihjel?

DR. HANSEN: Hvis De dør – så bliver det ikke af at se teater – ikke engang med Deres datter i hovedrollen – så bliver det af de der..

Dr. Hansen hentyder til whiskyen.

OBERSTEN: Men gå De bare – op og se det – teater.

DR. HANSEN: Næh – De kan tro nej, for så smutter De – nu bliver vi siddende her – til hun kommer bagefter.

OBERSTEN: Så må jeg have lidt at styrke mig på.

Begynder at fægte med armene efter tjeneren, der står ved et andet bord.

E 116

Dr. Hansen gør en afværgende bevægelse. Rejser sig. Går hen til tjeneren, afleverer ordren.

DR. HANSEN: Kan vi få to kaffe.

Går tilbage til obersten. Sætter sig.

E 117

Teatersalen.

Justitsråd Gamstrup (Kagl) Sophie (Vicki) Hammer (Aage Kai Thomsen og Link (Olskov)

VICKI: Blev alles drøm om et skuespil til kortest mål reduceret, da ville Nej eller Ja slå til, hvert omsvøb blev konfiskert. Og strengt man tog det da ej, så dersom vi håbed, at De fandt behag i en bagatel, De ville vel ej håbet besvare med nej!

Sangen blander sig med hundepiv udefra. Vicki reagerer.

ALLE: Så dersom vi håbed... etc.

E 118

Salen

Tæppet går for. Salen klapper. Tæppet går op. Hele ensemblet står på scenen, bukker. Pludselig render Vicki ud.

E 119

Tæt på Maude og Elisabeth.

MAUDE: Hvor blev hun af?

ELISABETH: Dr. Hansen sagde, hun kom ned i restauranten bagefter

Klapsalver.

E 120

Scenen. Tæppet går op.
Klokker Link (Olskov) modtager bifald.
Ganske hjerteligt.

E 121

Kulissen, mellem de to sætstykker.
Kagl haler i Vicki, der holder Daisy i armen.

KAGL: Kan De så se at komme ind med Thomsen.

Thomsen (Hammer) står og venter. Olskov rækker venligt ud og tager hunden.

KAGL: Pas på kostumet, for satan – den både savler og brækker sig.

OLSKOV: Den jakke kan dårlig blive mere beskidt.

E 122

Scenen.
Hammer haler Vicki ind. Godt bifald.

E 123

Derefter begynder folk at rejse sig.
Der er dog mange i salen.

E 124

Maude forlader salen med børnene og Elisabeth.

E 125

Kulissen, mellem de to sætstykker.
Hammer (Thomsen) kommer ud med Vicki, der tager hunden fra Olskov.
I kulissen står Kagl og hans kone.
Thomsen gør tegn til Olskov.

THOMSEN: De vil se klokker Link en gang til.

KAGL: Vist ej – nu er det mig og min hustru.

Kagl og fru Annie, der endnu er i et sært kostume som moderen i "Den tredje" forføjer sig.

E 126

Salen. (Klapsalver)
Kagl og den imponerende frue kommer ind, høster behersket bifald. Mens de bukker og nejer og indsuger folkets hyldest, lyder der pludselig skrækelige hundelyde fra kulissen.

E 127

Familien Skjern på vejen ud, børnene gennes i forvejen. Grisehandleren bliver stående.

GRISEHANDLEREN: Jeg tror sgu, de holder smågrise bag scenen.

E 128

Tæppet går op endnu engang for hr. og fru Kagl. Der stadig smiler og hilser nådigt. Ind foran dem kommer så Vicki. Hun stiller sig op med den syge Daisy i armen og råber ud over salen. Grædende.

VICKI: Er der en dyrlæge tilstede?

E 129

Tavshed i salen.

E 130

Scenen
Fru Kagl er rasende.

FRU KAGL: Kan De så komme ud, med Deres køter – eller..

VICKI: Min lille hund er så syg.

E 131

Klip til grisehandleren, der går nærmere. Til han står ved rampen. Ægteparret Kagl forsvinder ud. Rasende.

GRISEHANDLEREN: Hva' fejler den?

VICKI: *Er De dyrlæge?*

GRISEHANDLEREN: *Nej, men jeg har tit kureret smågrise.*

Han rækker efter hunden.

GRISEHANDLEREN: *Så kan jeg vel osse klare sådan en krabat.*

E 132

Vicki rækker ham automatisk hunden, kravler selv ned fra rampen i sit sære kostume.

GRISEHANDLEREN: (til hunden) *Du har vist kvababbelser – hva’.*

Ser på Vicki.

GRISEHANDLEREN: *Vi må vist hellere ta hjem hos mig – der har jeg remedierne.*

E 133

Grisehandlerens hus.

Køkkenet. Herbert sidder ved det store bord og skriver. Ser op, da døren bliver åbnet.

E 134

Ind kommer Katrine og grisehandleren, derefter Vicki, stadig som jomfru Sophie.

E 135

Kvik springer til. Herbert gør store øjne. Kvik snuser til Daisy.

GRISEHANDLEREN: *Ja snus du bare Kvik – det er din gamle forlovede – Herbert – kan du flytte dine dyrebare skriverier lidt – vi skal have kræet her op på bordet.*

E 136

Vicki kysser Daisy, anbringer den.

VICKI: *Hvad vil De gøre ved den?*

GRISEHANDLEREN: *Det samme som ved smågrisene, når de har forædt sig – ræk mig brækvandet mor.*

E 137

Katrine går hen til en hylde og tager en brun flaske. Alle står nu med ryggen til, så vi ikke kan se, hvad der foregår.

GRISEHANDLEREN: *Ja – det smager grimt – men det hjælper.*

HERBERT: *Skal jeg holde..?*

GRISEHANDLEREN: *Ræk mig Tidende, Katrine – Nåhhh – ja det lindede – hva’.*

Daisy siger bræklyde.

E 138

Vicki med store øjne. Holder hånden for munden af bar forbløffelse.

VICKI: *Der kommer fru Kagls sminkestang.*

GRISEHANDLEREN: *Nu behøver De ikke at tude mere, fru Arnesen.*

VICKI: *Jeg hedder ikke fru Arnesen mere – jeg hedder – Vicki Halli – på plakaten.*

KATRINE. *Er det et liv – sådan at rejse land og rige rundt?*

Vicki ryster på hovedet, nær ved at græde.

VICKI: *Men det er også lige meget – nu er jeg blevet fyret – gudd – kostumet.*

HERBERT: *Jeg troede, det var den danske nationaldragt.*

Vicki ser undrende på ham.

VICKI: *Hvem er De?*

HERBERT: (præsenterer sig) *Herbert Schmidt.*

KATRINE: *Herbert er digter.*

VICKI: *Er det sandt.*

GRISEHANDLEREN: Ja, det er noget, han og Katrine påstår.

KATRINE: Åhrrr – du – nu laver jeg kaffe – det kan vi nok trænge til.

E 140

Vicki sætter sig med hunden på skødet. Herbert klapper den på hovedet.

VICKI: Herbert Schmidt – er det så ikke Dem..?

HERBERT: Der hvad?

VICKI: Har skrevet den bog, der kom – det er ikke mange måneder siden – Den tyske sang – var det Dem.?

HERBERT: Ja.

VICKI: Den lånte jeg - - på vej frem og tilbage til Brønderslev – og pludselig forstod jeg så mange ting – jeg så det hele for mig – nazismen – selv om De ikke skriver det direkte – så..

KATRINE: det er nok også derfor, de har brændt bogen i Tyskland – hvor blev han af.

Herbert er gået ud af stuen, og løbet ovenpå.

VICKI: Digter han også vers?

E 141

Katrine sætter kopper på bordet, brød og pølse og ost.

KATRINE: Ja, på tysk.

VICKI: Hvorfor bor han her?

KATRINE: det faldt nu engang sådan.

GRISEHANDLEREN: Mor mener, man skal værne om de digtere, der findes.

VICKI: Det er rigtigt.

Vicki ser sig om.

VICKI: Hvor er her rart.

Bliver pludselig opmærksom på hængekrøllerne fra parykken.

VICKI: Åhrrr – den dumme paryk.

River parykken f hovedet, lægger den på bænken – sidder nu med sin egen frisure.

E 142

Kvik snupper parykken.

GRISEHANDLEREN: Pas på, nu æder hunden Deres hårpagt.

VICKI: Skidt med det – jeg skal aldrig til scenen igen.

E 143

Grisehandleren fjerner parykken fra Kviks gab, tager den på hovedet.

GRISEHANDLEREN: Nej, men vi skal ikke have flere hundeforstoppelser.

Ved synet af grisehandleren bryder Vicki ud i en glad latter.

E 144

Herbert kommer ind i stuen, ser på Vicki. Studser. Han står med en bog.

Vicki peger på grisehandleren. Hun og Herbert morer sig sammen. Katrine ryster på hovedet. Sætter kaffen på bordet.

E 145

Herbert lægger bogen foran Vicki.

HERBERT: Vil De have den – selv om De har lest den.

VICKI: Åh tak – jeg vil læse den mange gange endnu – og De har skrevet i den.?

Bladrer og finder dedikationen. Læser. Bliver alvorlig. Herbert iagttager hende.

GRISEHANDLEREN: Hvad har han nu fundet på?

E 146
Katrine skænker i kopperne. Vicki rækker bogen til Herbert.

VICKI: Det skal han selv læse.

HERBERT: Kann De ikke læse tysk?

VICKI: Jo, men hvis jeg læser det – så tuder jeg bare igen – vil De ikke nok.

Rækker ham bogen.

E 147
Herbert læser, med ironisk distance til mesterværket.

*HERBERT: Wäre ich nur ein Hund
mit Schnauze auch vier Beinen
dann wollten auch für mich
die hübschen Frauen weinen
und küsse meinen Mund.
Ach, ich bin nur Mensch – kein Hund!*

GRISEHANDLEREN: Så, nu tuder hun sgu igen.

VICKI: Det er fordi, det er så smukt – og fordi alting er blevet bedre – nu.

E 148
Postgården.
Dr. Hansen sidder og har det fortræffeligt ved et morgenbord. Tjeneren kommer hen til ham.

TJENEREN: Frk. Hallis kuffert er kommet ned nu.

DR. HANSEN: Tak – og vil De sige til portieren om at give oberst Hackel besked – om at jeg sidder her – nå, det er unødvendigt.

E 149
Obersten kommer ind.
Går hen mod dr. Hansen.

OBERSTEN: Er Victoria fundet?

DR. HANSEN: Ja, såvel hun som hunden er i bedste velgående.

Obersten planter sig på kanten af en stol.
Over for doktoren.

OBERSTEN: Hvor, om jeg må spørge?

DR. HANSEN: Hun har tilbragt natten hos grisehandler Oluf Larsen.

OBERSTEN: Hvor, siger De?

DR. HANSEN: Det hørte jo udmærket godt, oberst Hackel.

OBERSTEN: Og hvordan er Victoria så havnet der – ja intet kan efterhånden forbavse..

DR. HANSEN: Næh der er såmænd osse noget, der er endnu mere forbløffende.

OBERSTEN: Og det er?

DR. HANSEN: At hun gerne vil køres hjem til Dem.

OBERSTEN: Det er vel hendes hjem.

DR. HANSEN: Det har hun ikke mærket meget til de sidste tre-fire år – har hun..?

OBERSTEN: (for at tale om noget andet) Skal vi ikke se at komme afsted?

E 150
Grisehandlerens stue, samme tid.
Vicki sidder og taler med Herbert.
Hun er ved at tørre sit nyvaskede hår – stadig iklædt Sophies dragt.

VICKI: Vil De aldrig vende tilbage til Tyskland igen?

HERBERT: Den dag, det bliver meget anderledes.

VICKI: Jamen tror De på det – at det bliver anderledes – at det ikke tværtimod bliver værre.

HERBERT: Det er jeg nødt til at tro på – skal vi gå ud og se på dyrene.?

Vicki ser op og ned ad sig.

VICKI: I det her – så gir grisene sig da til at hyle – hellere en anden dag.

HERBERT: En anden dag..?

VICKI: Ja..

E 151

Gårdspladsen.

Oberstens militærbil med soldat ved rattet og dr. Hansen som passager ved oberstens side ruller op på gårdspladsen. Vickis kuffert er bundet fast på bagsmækken.

E 152

Soldaten griber kufferten, følger obersten ind.

E 153

Dr. Hansen i bagtroppen, han ser sig interesseret om i grisebruget.

E 154

Grisehandlerens køkken.

Katrine har taget et kig ud ad vinduet ved larmen, viger nu lidt tilbage i køkkenet, da der bliver banket tre gange på døren.

KATRINE: Kom ind.

Obersten med eskorte. Katrine øjer selskabet, ser også kufferten.

KATRINE: I du fredsens, det ligner en efterårsmanøvre.

OBERSTEN: Oberst Hackel – fru Larsen, formoder jeg.

KATRINE: Ja, deri formoder De ganske rigtigt, og doktoren kender vi jo.

Trykker obersten og doktoren i hånden, rækker også næven til soldaten.

E 155

Han slår lidt forvirret hælene sammen og siger.

SOLDATEN: 68.

KATRINE: 68 -? Er det nu osse et navn – stik mig kufferten, så Vicki kan blive klædt om.

Katrine bærer kufferten ind i stuen.

E 156

Obersten går nervøst op og ned ad gulvet. Katrine kommer tilbage. Sammen med Herbert, som obersten ikke observerer.

KATRINE: Vicki klæder om i stuen, så hvis jeg må byde på en kop kaffe, her.

Obersten slår hælene sammen.

OBERSTEN: Tak – det er som at være i felten.

E 157

Dr. Hansen går hen til Herbert.

DR. HANSEN: Er De ikke Herbert Schmidt?

HERBERT: Det må jeg jo tilstå.

DR. HANSEN: Jeg har læst Deres bog – ja også Deres digte (mod obersten) Det er den tyske digter, Herbert Schmidt – Oberst Hackel.

De to herrer trykker hænder.

OBERSTEN: Mig en fornøjelse – og hvad laver De så her?

HERBERT: Jeg bor her – indtil videre.

OBERSTEN: Hvorfor bor De ikke i Tyskland?

HERBERT: For der kan jeg ikke være.

Katrine skænker kaffe til gæsterne

KATRINE. Herbert er flygtning – han er uvenner med Hitler.

Herbert skal til at åbne munden, men..

Vicki kommer ind. I sit normale tøj, fulgt af Daisy. Går hen til sin far.

E 159

Obersten har rejst sig. Vicki omfavner ham og siger:

VICKI: Det er vel nok længe siden, din gamle idiot.

Det gibber i 68. Obersten står bare og siger ingenting. Man kan se, han er bevæget. Så sætter han sig.

E 160

Katrine rækker ham et fad med skærekage. Obersten griber et stykke.

KATRINE: Også Dem 68.

68 tager plads.

OBERSTEN: (konstaterende) Ja – ja..

Samler sin militære værdighed og vender sig mod Herbert.

OBERSTEN: Og hvorfor er De så uvenner med Hitler?

VICKI: (griner) Nu kender jeg dig igen – far.

OBERSTEN: Ikke forstået.

VICKI. I hele den vide verden er der da ingen, der kan spørge så dumt som du.

OBERSTEN. (brysk) Victoria!!

DR. HANSEN: (til obersten) Nu vil vi ha fre'

Langer ud efter et stykke kage.

DR. HANSEN: Det er et lille fynsk ord på tre bogstaver – fre'

Klip til:

E 161

Gårdspladsen.

Vicki, Obersten, dr. Hansen og 68 ved at stige til vogns. Vicki med Daisy. Kufferten sættes på bagagebærer bagpå.

E 162

Katrine og Herbert står bi. Obersten står på militærisk vis og indsnuser landskabet. Peger mod et punkt bag huset. Vender sig mod Katrine.

OBERSTEN: Den høj, derovre, den indtog jeg som kaptajnløjtnant ved efterårsmanøvrerne i 1921.

Obersten og Katrine driver lidt bort fra de andre.

KATRINE: Såh – det var da sært, for den er nu engang vores.

OBERSTEN. Jeg husker det som var det i går. Som anfører for højre flanke rykkede jeg frem gennem urtehaven – derovre.

KATRINE: Det husker jeg osse – det var et værre svineri.

OBERSTEN. (nostalgisk) Jeg erindrer stadig, at højen hedder punkt nr. 118.

KATRINE: Det navn har jeg aldrig hørt – vi kalder den Bumsen – og med hensyn til urtehaven – dengang.

E 163

Tæt på vognen.

Dr. Hansen sidder i vognen Ved siden af ham sidder Vicki, der bliver underholdt af Herbert. De ser mod obersten, der fægter med armene i samtale med Katrine.

DR. HANSEN: Du go'este, hvad snakker de om?

HERBERT: De udveksler krigsminder.

Klip til:

E 164

Obersten og Katrine.

KATRINE: I snart 15 år har jeg haft lyst til at plukke en høne med dem, der nedtrampede både rosenkålen og grønkålen – den var lige til grisene.

OBERSTEN: Frue – jeg er til Deres disposition.

KATRINE. Ja bedre sent end aldrig – Nu kan De i stedet sende et par mand ud og hjælpe os med at tage stød op – efter poplerne.

OBERSTEN: (brøler) Jeg strækker våben.

E 165

Vognen.

Vicki, dr. Hansen, 68.
Herbert ved døren.

DR. HANSEN: Det lyder, som om der er en, der har fået has på den gamle krigskar.

Klip til:

E 166

Vognen der kører bort. Katrine og Herbert står på gårdspladsen og vinker. Går derefter tilbage til huset.

E 167

Mads dagligstue.

Søndag. Mads og Ingeborg kommer ind, søndagsklædte med salmebøger. Lægger dem på plads. Daniel kommer ind.

DANIEL: Har I været i kirke?

MADS: Ja, og nu kan I tage overtøj på – vi skal ud til morfar.

DANIEL: Hurra!

Daniel ud, lukker døren efter sig.

E 168

Ingeborg ser efter ham.

INGEBORG: Jeg synes, det er en meget dårlig ide, Mads.

MADS: Når hun fortjener det. Ellen er den bedste i sin klasse – den bedste til dans – hun er dygtig til alt.

INGEBORG: Derfor skal hun ikke forvænes sådan, at hun føler sig bedre og mere belønnet end Daniel.

MADS: Daniel har godt af at vide, hvad der venter, hvis han gør sig mere umage.

INGEBORG: Du med dit umage – og det her – det er netop DANIELS største ønske.

MADS: Ja, og nu kan han se, hvordan det kan blive opfyldt.

Ingeborg ryster på hovedet.

E 169

Mads går hen til døren.

MADS: (råber) Er I færdige til afgang?

Børnene kommer ind.

BØRNENE: Ja, Gudrun kommer med Erik.

E 170

Grisehandlerens gårdsplads.

Skjerns vogn gør holdt. Ungerne vælter ud.

E 171 + E 172 Udgår.

E 173

Fra stalden kommer grisehandleren med en islandsk hest.

ELLEN: Er det min – en islænder.

DANIEL: (misundelig) En islænder.

MADS: Ja, sådan går det, når man er flittig.

E 174

Daniel står og ser på søsteren, der holder hesten ved tøjret. Grisehandleren står stadig ved siden af den.

E 175

Ellen spurter tilbage og omfavner sin far.

ELLEN: Tak – søde far – du er den bedste far i verden.

Danser tilbage til hesten.

E 176

Mads lykkelige og stolte ansigt. Pludselig skifter hans ansigtsudtryk til forbavselse. Han ser i retning af stalddøren.

E 177

Stalddøren.

Katrine kommer trækkende med en islandsk hest.

MADS: Hvor kommer den hest fra?

KATRINE: Kom Daniel – det er din.

DANIEL: Min - - er det min..?

Han er løbet helt hen til Katrine, der fremsætter et budskab. Ser på Mads.

KATRINE: Sådan en får man, når man er en god og kærlig dreng.

E 178

Ingeborgs ansigt. Hun kigger lykkeligt på sin mor.

E 179

Grisehandleren går tæt hen til den forbløffede Mads.

GRISEHANDLEREN: Mor – hun har sgu købt den for sine egne penge – så nærig hun ellers er.

E 180

Kristens lejlighed:

Kristen og Elisabeth sidder ved søndagsfrokosten.

ELISABETH: (rejser sig for at skænke kaffe) Du klarer dig jo glimrende selv.

KRISTEN: Hvor ved du det fra?

ELISABETH: Den frokost – den kan ingen lave bedre – end fru Olsen.

KRISTEN. Men mit faktotum mangler alligevel noget, du har – som nu den måde, du skænker kaffe på - - åh – hvad nu.?

Elisabeth er ved at skænke kaffen, da det ringer på døren. Kristen går ud og lukker op. Fra entreen høres hans forbavsede udbrud.

KRISTEN: Jamen er det ikke – fru Lund – kom indenfor.

E 181

Elisabeth lytter, da hun hører fru Lund i entreen.

LILLI: Jeg ved ikke, hvor jeg skal spørge – De må undskylde – men nu kommer jeg til Dem – har De et ham?

Elisabeth ser mod døren.

E 182

Ind i stuen kommer Kristen med en oprevet fru Lund.

KRISTEN: Hvem, fru Lund – Deres mand.?

LILLI: (på grådens rand) Ja, Godtfred.

KRISTEN: Er han borte? Sæt Dem fru Lund.

Lilli sætter sig.

LILLI: Jeg har ikke set ham siden i går morges og han lovede ellers – vi skulle spise på skovpavillonen i dag – jeg er så bange – jeg har spurgt alle steder.

KRISTEN: Hvad siger de på rådhuset?

LILLI: Der så de ham også sidst fredag aften.

E 183

Elisabeth rækker hende en kop kaffe.

ELISABETH: Men politiet c- her er en kop kaffe, fru Lund.

LILLI: Tak – politiet – de siger, de leder efter ham – men hvorfor finder de ham så ikke.?

ELISABETH: Det gør de nok også..

LILLI: Men hvis Godtfred er død – myrdet – det hører man – der sker så meget.

KRISTEN: Vil det hjælpe, hvis jeg ringer til politiet – De ved måske noget nyt.

LILLI: Han kan også have gjort en ulykke på sig selv – han har været så mærkelig den sidste tid – han har arbejdet så strengt – den nye borgmester..

E 184

Kristen står ved telefonen. Ringer op.

ELISABETH: Så – så – politiet ved måske noget.

KRISTEN: Må jeg bede om 108 - - tak – hallo..

E 185

Lillis blege ansigt, mens Kristen taler.

KRISTEN: Kriminalkommisæreren er vel ikke til stede på en søndag? – nå – der var jeg heldig. – De taler med bankdirektør Skjern – tak – er det kriminalkommisæreren? – bankdirektør Skjern - - fru byrådssekretær Lund sidder hos mig – nå – det var da et sammentræf – ja - - jo - - derhjemme..

E 186

Kristens ansigt alvorligt, han lytter.

KRISTEN: Det siger jeg til fru Lund – tak – farvel.

Kristen vender sig mod fru Lund.

LILLI: Har de fundet Godtfred?

KRISTEN. Nej, ikke endnu – men politiet vil gerne tale med Dem.

LILLI: Så skal jeg vel gå hen på stationen.

KRISTEN: Nej, De skal gå hjem - - politiet venter foran Deres hus – skal jeg følge Dem.?

E 187

Lilli rejser sig.

LILLI: Så har de nyt til mig – nej, jeg vil hellere gå selv - - tak fordi De hjalp mig.

KRISTEN: Det var så lidt – nu skal jeg følge Dem ud.

LILLI: (mod Elisabeth) Farvel frk. Friis.

ELISABETH: Farvel - fru Lund.

E 188

Kristen og fru Lund i entreen, kan høres på afstand. Elisabeth sidder og hører samtalen.

LILLI: (i entreen) Vores sønner - - de studerer i København – dem har jeg ikke fortalt noget.

KRISTEN: (i entreen) Når De kommer hjem – så synes jeg, De skal ringe til dem.

Efter farvel'er i entreen kommer Kristen tilbage. Alvorlig.

KRISTEN: Herregud – den arme kone – med den håbløse mand.

ELISABETH: Har han begået selvmord?

KRISTEN: Nej – det er vist det eneste, vi kan regne med, han ikke har.

ELISABETH: Hvorfor ikke? Han var jo i et rædsomt økonomisk uføre – siger alle.

KRISTEN: Man tømmer ikke kommunens pengeskab for at lægge sig til at dø.

ELISABETH: Har han gjort det?

KRISTEN: Foruden hvad han har taget lidt efter lidt – op til nu – har han taget 88 000 kroner fredag aften.

ELISABETH: Hvorfor ligger kommunen med så mange penge?

KRISTEN: Skatter – som af en eller anden grund ikke nåede at komme i banken - - du må undskylde, men jeg må lige ringe.

Kristen på vej mod telefonen. Han vender sig mod Elisabeth, før han ringer op.

KRISTEN: For resten har indehaversken af chokoladeforretningen Bella – frk. Elna Makkegaard også fjernet sig fra Korsbæk.

E 189

Elisabeth gør en illustrerende bevægelse til beskrivelse af frk. Makkegaard.

ELISABETH: Hende den svulmende – i de blanke kjoler..

KRISTEN: Politiet har fundet ud af, at hun længe har svulmet i smug – med Godtfred Lund.

E 190

Grisehandlerens hus, dagligstuen.

De voksne, minus grisehandleren er forsamlet. Mads står ved telefonen. Lytter. De andres øjne følger ham. Katrine kommer fra køkkenet.

MADS: (i telefonen) Det var vel, hvad man kunne have forudsagt – nej chokoladedamen – hende har han gået stille med – (lytter) ja – men vi har i hvert fald sikkerhed i huset – og det ligger godt – ja – jeg er der om et kvarter. (ringer af)

KATRINE: Hvad er der sket?

INGEBORG: Det er vist om byrådssekretæren. – Hvad er der sket Mads?

MADS: Jeg må ind til et møde i byen – Godtfred Lund er forsvundet – med Korsbæks pengekasse – og et fruentimmer.

INGEBORG: Den stakkels lille kone.

Mads på vej ud.

MADS: Ja..

E 191

Gårdspladsen.

De to børn rider rundt på deres islandske heste. Grisehandleren giver gode råd. Mads kommer ud, sætter sig i bilen. Veksler et par ord med grisehandleren, der går tilbage til børnene.

ELLEN: Hvor skulle far hen?

GRISEHANDLEREN: (ser efter vognen)

Til et møde.

E 192

Ellen tøfter afsted på sin islænder.

E 193

Grisehandleren går hen til Daniel, der holder stille og ser efter Mads, der kører bort.

GRISEHANDLEREN: Nå – Daniel – er du tilfreds med hesten?

Daniel nikker tavst – ser stadig efter bilen.

E 194

Nær grisehandleren.

Han ser på drengen – eftertænksomt.

GRISEHANDLEREN: Ikke helt, måske?

E 195

Nær Daniel.

Hans øjne er blanke.

DANIEL: (skuffet) Jeg ville helst have haft den af far...!

S L U T.